

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Jaroslava Škopka a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a JUDr. Petr Kuchynka ve věci

žalobkyně: **J. B.**, nar. xx. x. xxxx, bytem S.
zastoupená: *JUDr. Jiří Vlasák, advokát, náměstí Republiky 2/2, 301 00 Plzeň,*

proti
žalované: **Krajský úřad Plzeňského kraje, Škroupova 1760/18, 306 13 Plzeň**

osoby
zúčastněné na řízení: **1. CETIN a.s., IČ 04084063, se sídlem Českomoravská 2510/19, 190 00 Praha 9**
2. Ing. Š. B., S.
3. FVE Stříbro, s.r.o., IČO 28548701, se sídlem Duškova 164, 150 00 Praha 5, zastoupená Mgr. Denisou Valentovou, advokátkou, se sídlem Duškova 164/45, 150 00 Praha 5

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 11. 2019 č. j. PK-RR/3879/19,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Předmět řízení

1. Žalobkyně se domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 11. 2019, č. j. PK-RR/3879/19 (dále též: „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Stříbro ze dne 12. 8. 2019, č. j. 1613/OVÚP/19/328/Če (dále též: „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“), kterým podle § 94p odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., stavebního zákona a § 13a vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu (dále též: „stavební vyhláška“) schválil stavební záměr „rodinný dům FACE“ na pozemcích par. č. X (orná půda), X (ostatní plocha), X (ostatní plocha) v k. ú. Stříbro (dále též: „stavební záměr“).

Žalobní body

2. Žalobkyně uvedla, že porušení svých práv spatřuje především v nesprávném právním posouzení věci, které vedlo k vydání rozhodnutí, jež nejsou v souladu s právními předpisy. Žaloba je rozčleněna do dvou hlavních žalobních bodů, jež obsahují konkrétní výhrady, jež žalobkyně proti napadenému rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu I. stupně uplatňuje.
3. V prvním žalobním bodu žalobkyně tvrdí, že žalovaný napadeným rozhodnutím potvrdil rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, vydaného v řízení, ve kterém bylo porušeno její právo na spravedlivý proces, čímž se dopustil stejného porušení jejích práv. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně je v pořadí druhým rozhodnutím. Přestože nyní žalovaný konstatuje, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu s právním názorem vysloveným v jeho prvním kasačním rozhodnutí, podle žalobkyně se tak však nestalo, především proto, že její námitky nebyly dostatečně vypořádány. Správní orgán I. stupně je sice postupně cituje a vyjadřuje se k nim, ale tak, že je v podstatě neguje bez toho, aniž by svůj názor náležitě odůvodnil. Žalovaný pak uvádí, že se obecně námitkami účastníků řízení podrobněji zabýval již v odůvodnění předchozího rozhodnutí, přičemž na podkladě v předchozím rozhodnutí uvedeného lze konstatovat, že vypořádání námitek tak, jak správní orgán I. stupně uvedl na straně 4-8 odvoláním napadeného rozhodnutí považuje odvolací orgán za dostatečné a ztotožňuje se s ním. Právě v nedostatečném a nesprávném vypořádání se s jejími námitkami spatřuje žalobkyně nesprávnost a nezákonnost napadeného rozhodnutí i porušení jejího práva na spravedlivý proces. Takový postup je dle žalobkyně v rozporu i se základními zásadami správního řízení.
4. V rámci druhého žalobního bodu žalobkyně tvrdila, že byla žalovaným zkrácena na právu na spravedlivý proces tím, že žalovaný nepostupoval v řízení v souladu se základními zásadami správního řízení a potvrdil správnost rozhodnutí prvoinstančního orgánu, který postupoval stejně nesprávně a nezákonně. Napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně jsou rovněž v rozporu s příslušnými právními předpisy, a jsou tedy nesprávná a nezákonná. Dle žalobkyně nebyly ve správním řízení respektovány základní zásady jako soulad rozhodnutí s veřejným zájmem, zásada stejného rozhodování skutkově

stejných případů, zásada řádného zjištění skutkového stavu atd. Při objektivním a zákonném posouzení věci by žalovaný musel rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušit. V odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobkyně namítala množství skutečností svědčících o tom, že ve věci nebyl řádně zjištěn skutkový stav, žalovaný se ale těmito námitkami nezabýval. Odůvodnění napadeného rozhodnutí nedostojí nárokům plynoucím z § 68 odst. 3 správního řádu. Žalovaný se dílem s odvolací argumentací žalobkyně nevypořádal, dílem odkázal na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně a částečně sám argumentoval, ovšem vesměs nesprávně.

5. Žalobkyně vytýká žalovanému, že jako nedůvodnou shledal její námitku ohledně přístupové cesty, oplocení a provedených terénních úprav, když odkázal jednak na vypořádání této námítky správním orgánem I. stupně, jednak podotkl, že sjezd ani oplocení nejsou předmětem společného řízení. Z toho je dle žalobkyně zřejmý buď nesprávný nebo zaujatý přístup správních orgánů. Pokud jde o oplocení, žalobkyně nesouhlasí se závěrem žalovaného, že jeho stavba nevyžaduje rozhodnutí o využití území ani územní souhlas, neboť splňuje zákonem stanovené parametry. Stejně tomu má dle správních orgánů být ohledně provedených terénních úprav. Přitom sousední pozemky parc. č. X a parc. č. X dle názoru žalobkyně naplňují definici veřejného prostranství, jsou v majetku Města Stříbra, resp. třetích osob. Vyplývá to i z další námítky žalobkyně, a to na nemožnost přístupu k pozemku parc. č. X. Stejně tak je dle názoru žalobkyně namístě přezkoumat parametry oplocení, když namítala umístění na hranici pozemků, tj. částečně na jejím pozemku parc. č. X, založení základů, ale s ohledem na prodlení správního orgánu I. stupně s místním šetřením nemohly být všechny potřebné skutečnosti ověřeny.
6. Za velmi nepřípadnou pokládá žalobkyně argumentaci žalovaného, že se správní orgán I. stupně jejími podáními zabýval, což má vyplývat ze skutečnosti, že v řízení bylo rozhodováno o námitce podjatosti správního orgánu uplatněné prostřednictvím datové schránky zástupce žalobkyně dne 29. 4. 2019, přičemž usnesení tajemníka Městského úřadu Stříbro ze dne 13. 5. 2019, č. j. 147/SEK/19, o nedůvodnosti uvedené námítky, bylo rozhodnutím odvolacího orgánu ze dne 27. 6. 2019, č. j. PK-RR/2315/19, v právní moci dne 7. 7. 2019, potvrzeno. Taková argumentace je dle názoru žalobkyně v rozporu se základními zásadami logiky.
7. Žalobkyně považuje napadená rozhodnutí za nesprávná zejména z toho důvodu, že těmito rozhodnutími bude znehodnocen její majetek, tj. sousední pozemek parc. č. X. Správní orgány argumentují tím, že na tomto pozemku se nenachází stavba, a je tedy možné schválit stavbu na sousedním pozemku ve vzdálenosti menší. Pokud tedy v budoucnu bude chtít žalobkyně nebo její právní nástupce či třetí osoba, která pozemek nabyde, na tomto pozemku zhotovit stavbu, bude nucena s ohledem na již vystavěnou stavbu na sousedním pozemku zachovat větší odstup od hranice pozemků. V tom shledává jednak znehodnocení svého majetku a jednak i nerovnost v právech. Sousední pozemek má menší rozměry, takže stavebník je nucen využít maximálně jeho plochu a dle žalobkyně i na její úkor. Ke znehodnocení majetku žalobkyně dochází jednak zastíněním stavbou o výšce přesahující 8 m, vzdáleností stavby od hranice pozemků, provedením oken stavby a tepelného čerpadla, umístěním vjezdu na stavbu.
8. Aktuálními se ovšem staly i další námitky, které žalobkyně ve správním řízení již uplatnila. Jde o zastavění jediného možného přístupu k pozemku parc. č. X – žalobkyně není vlastníkem, podstatné je souhlasné stanovisko vlastníka. Správní orgány by ale měly sledovat i veřejný zájem a z tohoto pohledu je námitka žalobkyně důvodná. Rovněž

zastavěnost pozemku z více jak 20 %; argumentace správních orgánů je nepřipadná, ohledně citlivosti řešení možná až úsměvná, poukaz žalobkyně na skutečný stav byl žalovaným odmítnut, když nebyl uplatněn v původním odvolání, přitom správní orgán I. stupně tento argument použil až ve svém druhém rozhodnutí. Faktická námitka žalobkyně k popisu stavby nebyla uspokojivě vysvětlena a k poukazu na hlučnost tepelného čerpadla nebylo uvedeno ani umístění čerpadla ani parametry jeho hlučnosti. K napojení stavby sjezdem se již žalobkyně vyjadřovala výše, pokládá tento bod a námitku za zásadní a nesprávně a nezákonně rozhodnutou.

9. Jde-li o oznámení žalobkyně ze dne 29. 4. 2019, že na svém pozemku parc. č. X bude stavět rodinný dům, snažila se jeho prostřednictvím toliko poukázat na situaci, jaké je vystavena, a z přístupu správních orgánů je zjevné, jak se k tomu postavily, možno uvést, jak se tohoto podán zbavily. Dále k rozdílnosti v předloženém a vzorovém projektu dokládá žalobkyně vzorový dům k posouzení, stažený z internetu, stejně jako mohl učinit žalovaný.

Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný uvedl, že nepovažuje námitku spočívající v tvrzeném porušení práva na spravedlivý proces žalobkyně tím, že v napadeném rozhodnutí odkázal na vypořádání konkrétní námitky správním orgánem I. stupně, za důvodnou. Žalobkyně uplatnila v odvolání stejné námitky jako v průběhu prvostupňového řízení, a protože se správní orgán I. stupně s nimi vypořádal dostatečným a přezkoumatelným způsobem, odkázal žalovaný v odůvodnění svého žalobou napadeného rozhodnutí na toto vypořádání, protože se s ním ztotožnil. Tento postup je v souladu s právními předpisy a s ustálenou judikaturou správních soudů, protože prvostupňové rozhodnutí a rozhodnutí odvolacího orgánu tvoří jeden celek.
11. Rovněž námitky týkající se nesprávnosti napadeného rozhodnutí považuje žalovaný za nedůvodné. Pokud jde o tvrzení týkající se znehodnocení sousedního pozemku žalobkyně, uvedl žalovaný, že pozemek stavebníků, na kterém byla povolena stavba rodinného domu, je podstatně menší než pozemek žalobkyně (391 m² x 1259 m²), a i když je rodinný dům stavebníků umístěn 2 m od hranice mezi pozemky p.č. X a p.č. X, není jeho výstavbou znemožněna zástavba pozemku žalobkyně. I při dodržení vzdálenosti 7 m od povolené stavby rodinného domu má žalobkyně i její případný právní nástupce možnost pozemek p.č. X odpovídajícím způsobem zastavět. Žalovaný má za to, že jak rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tak jeho rozhodnutí jsou dostatečným a přezkoumatelným způsobem odůvodněna a k podrobnějšímu vypořádání žalobních námitek na odůvodnění obou rozhodnutí odkázal.
12. Žalovaný uzavřel, že trvá na tom, že jeho postup i postup stavebního úřadu byl v souladu s právními předpisy. Proto navrhl, aby soud podanou žalobu coby nedůvodnou zamítl.

Vyjádření osob zúčastněných na řízení

13. Žádná z osob zúčastněných na řízení soudu své vyjádření k podané žalobě nepředložila.

Posouzení věci krajským soudem

14. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
15. Soud rozhodoval bez nařízení jednání, neboť s tím účastníci řízení souhlasili.
16. Žaloba není důvodná.
17. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti.
18. Dne 21. 3. 2018 požádali stavebníci Ing. Š. B. a L. B. o vydání společného povolení stavebního záměru, který byl rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 16. 10. 2018 č. j. 1857/OVÚP/18/273/Če, schválen. Rozhodnutím žalovaného ze dne 22. 2. 2019, č. j. PK-RR/54/19, však bylo toto rozhodnutí správního orgánu I. stupně k odvolání žalobkyně zrušeno a věc vrácena k novému projednání. Následně správní orgán I. stupně vyzval stavebníky k odstranění vad jejich žádosti a po vyhovění této výzvě pokračoval v řízení. V jeho rámci žalobkyně oznámila správnímu orgánu I. stupně „volnou formou“, že na pozemku č. X hodlá stavět rodinný dům. Téhož dne uplatnila námitku podjatosti správního orgánu I. stupně, která však byla posouzena jako nedůvodná jak správním orgánem I. stupně, tak i následně žalovaným. Rozhodnutím ve formě společného povolení ze dne 12. 8. 2019, č. j. 1613/OVÚP/19/238/Če, správní orgán I. stupně záměr stavebníků schválil. Proti tomuto rozhodnutí brojila žalobkyně odvoláním, které však bylo napadeným rozhodnutím žalovaného zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno.
19. Jak plyne ze shora provedené rekapitulace, žalobkyně ve svém prvním žalobním bodu fakticky namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný údajně negoval jí uplatněné námitky, aniž by se k nim přezkoumatelně vyjádřil, respektive odkázal na vypořádání těchto námitek správním orgánem I. stupně.
20. K tomuto žalobnímu bodu je v obecné rovině možno konstatovat, že nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, na kterou žalobkyně míří, je objektivně existující vadou, která brání přezkumu napadeného rozhodnutí. Není jí tedy především nesoulad mezi představou účastníka správního řízení o míře detailnosti vypořádání jím uplatněných odvolacích námitek (tím méně o věcném způsobu jejich vypořádání), ale tato vada není založena ani tím, že některá dílčí námitka nebude výslovně vypořádána, pakliže správní orgán představí ve svém rozhodnutí koherentní argumentaci, vedle níž ona dílčí námitka účastníka řízení neobstojí. Tyto závěry potvrzuje i judikatura Nejvyššího správního soudu, k tomu srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 7 Afs 156/2016-59, podle něhož: *„Absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí tak bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Podstatné je, aby se správní orgán vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení; zpravidla proto postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení, případně, za podmínek tomu přiměřeného kontextu, je akceptovatelná i odpověď implicitní. Není proto nepřezkoumatelným rozhodnutí, v jehož odůvodnění správní orgán prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, a toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí.“*
21. Z toho vyplývá, že námitka nepřezkoumatelnosti zpravidla nebude důvodná tehdy, pokud je účastník řízení v pozici žalobce schopen proti konkrétnímu vypořádání své dříve ve správním řízení uplatněné námitky věcně argumentovat, resp. tyto věcné argumenty rozporovat. To soud uvádí proto, že žalobkyně ve svém prvním žalobním bodě neuvedla

vůbec žádnou námitku, kterou správní orgány opomněly vypořádat. Je třeba současně připomenout, že míra konkretizace žalobního bodu předurčuje míru konkretizace jeho vypořádání, neboť soud není oprávněn za účastníky jakkoli domýšlet jejich argumentaci, případně sám na základě jen zcela obecné argumentace ze své úřední povinnosti dohledávat, zda by v některém ohledu nemohla být taková námitka úspěšnou (k tomu srovnej rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78).

22. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí se podává, že žalovaný se jednak ztotožnil se způsobem vypořádání námitek uplatněných žalobkyní, jak je provedl správní orgán I. stupně, jednak se blíže vyjádřil k některým námitkám, které žalobkyně uplatnila ve svém odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podaném dne 9. 9. 2019 a doplněném posléze dne 30. 9. 2019. Vypořádání odvolacích námitek je tak založeno na kombinaci odkazu na jejich vypořádání správním orgánem I. stupně a vlastního odůvodnění žalovaného coby odvolacího správního orgánu. Takový postup však není bez dalšího nezákonný. Z hlediska ekonomie řízení totiž není vyloučeno, aby odvolací orgán argumentaci správního orgánu prvního stupně pouze doplnil. Při soudním přezkumu odvolacího rozhodnutí je třeba vzít v úvahu, že ve správním řízení tvoří rozhodnutí obou stupňů jeden celek. K tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25.
23. Soud tedy uzavírá, že první žalobní bod byl žalobkyní uplatněn ve velmi nekonkrétní podobě, když nepoukázala na žádnou svou námitku, kterou správní orgány nedostatečně (nepřezkoumatelně) vypořádaly. Postup, který v odůvodnění svého rozhodnutí zvolil žalovaný, totiž že pouze doplnil vypořádání námitek uplatněných žalobkyní, které provedl již správní orgán I. stupně a s nímž se v ostatním ztotožnil, není nezákonný, ale je projevem uplatnění zásady procesní ekonomie. Jistě nelze v obecné rovině vyloučit, že takový způsob vypořádání odvolacích námitek nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí založí, tomu však v projednávané věci nic nenásvědčuje a žalobkyně ostatně k tomu ani nic konkrétního netvrdí. Proto soud shledal tento žalobní bod nedůvodným.
24. Ve druhé části své žaloby obecně žalobkyně namítá porušení některých základních zásad správního řízení, nedostatečné zjištění skutkového stavu a konečně i nesprávnost některých závěrů správních orgánů.
25. Nejprve soud konstatuje, že ta část žalobní argumentace, která se týká základních zásad správního řízení, je nedostatečná, aby založila samostatný žalobní bod. Žalobkyně v ní sice ze správního řádu cituje znění příslušných ustanovení, již ale nijak nekonkretizuje, jakým způsobem měla být tato ustanovení postupem správních orgánů v projednávané věci porušena. Žalobním bodem je přitom nutno chápat spojení jak skutkových tvrzení, tak i jejich právního posouzení. Jinými slovy, nepostačuje tedy uvést, že byla některá zákonná ustanovení porušena, nýbrž musí být tvrzeno i čím konkrétně se tak mělo stát. V tomto směru ale žaloba neobsahuje žádná způsobitelná tvrzení, a proto této námitce není možno přisvědčit.
26. Stejný závěr je pak nutno učinit i ohledně námitek nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Žalobkyně neuvedla, jakou skutečnost měly správní orgány v projednávaném případě zjistit, případně jaký důkaz neprovedly, k jaké okolnosti nepřihlíděly atd. Omezila se pouze na konstatování závěru, že nezjistily dostatečně skutkový stav. Proto soud pouze v obecné rovině konstatuje, že skutkové závěry, ke kterým správní orgány v projednávané věci dospěly, mají oporu ve spisovém materiálu. Z jeho obsahu nijak nevyplývá, že by

správní orgány nedostatečně zjišťovaly skutkový stav věci. Tuto námitku tedy soud považuje rovněž za nedůvodnou.

27. Žalobkyně dále polemizovala se závěry správních orgánů ohledně některých jejích námitek.
28. Za věcně správné soud považuje vypořádání námitek žalobkyně týkající se provedení sjezdu, terénních úprav i oplocení. Ze správního spisu se podává, že sjezd byl realizován na základě povolení silničního správního úřadu ze dne 4. 5. 2018, č. j. 404/OVÚP/18/108/Jk, a to po jeho schválení dopravním inspektorátem Policie ČR Tachov ze dne 5. 3. 2018, č. j. KRPP-34505-1/čj-2018-031006. Odkázaly-li správní orgány obou stupňů, že k jeho realizaci nebylo z hlediska § 79 odst. 2 písm. i) stavebního zákona třeba územního rozhodnutí ani územního souhlasu, jakož dle § 103 odst. 1 písm. a) stavebního zákona ani stavebního povolení, ani ohlášení, učinily tak správně. Totéž platí s odkazem na § 80 odst. 3 písm. a) pro provedené terénní úpravy. Jde-li pak o provedení oplocení, konkrétně gabionové zídky mezi pozemkem žalobkyně č. X a pozemkem stavebníků č. X, je nutno uzavřít, že ani pro jeho realizaci nebyl dle § 79 odst. 2 písm. f) stavebního zákona vyžadováno územní rozhodnutí ani územní souhlas, neboť tato zídka odpovídá zákonem stanoveným limitům, ani nebylo dle § 103 odst. 1 písm. a) stavebního zákona třeba stavebního povolení či ohlášení. Pokud žalobkyně namítá, že pozemek č. X nutno považovat za veřejné prostranství, takže podmínky obsažené v § 79 odst. 2 písm. f) nebyly splněny, je třeba podotknout, že uvedený pozemek sice nepochybně veřejným prostranstvím je (dle § 34 zákona č. 128/2000 Sb., se veřejným prostranstvím rozumí: „*všechna náměstí, ulice, tržště, chodníky, veřejná zeleň, parky a další prostory přístupné každému bez omezení, tedy sloužící obecnému užívání, a to bez ohledu na vlastnictví k tomuto prostoru*“, což daný pozemek bezpochyby splňuje), ale vybudované oplocení s ním nesousedí. Jedná se tu o gabionovou zídku mezi pozemky č. č. X ve vlastnictví žalobkyně a pozemku č. X ve vlastnictví stavebníků. Ty za veřejné prostranství z hlediska citovaného zákonného ustanovení považovat nelze, což platí ovšem i pro pozemek č. X, na němž je umístěn solární park; mimoto ani s tímto pozemkem ovšem oplocení (gabionová zídka) nesousedí.
29. Přisvědčit žalobkyni nelze ani v tom, že napadené rozhodnutí je nesprávné, neboť ve svém důsledku vede ke znehodnocení jejího pozemku (č. X). Především je třeba konstatovat, že správní orgány se v rámci správního řízení obsáhle a věcně správně zabývaly dodržením všech zákonem stanovených podmínek realizace stavebního záměru stavebníků. Již správní orgán I. stupně konstatoval, že pozemek č. X se nachází v ploše smíšené obytné-městské, který lze dle platného územního plánu města Stříbra zastavět, ostatně orgán územního plánování vydal ke stavebnímu záměru dne 4. 4. 2018 své souhlasné závazné stanovisko pod č. j. 590/OVÚP/18. Respektováno bylo i dodržení odstupu stavebního záměru od společné hranice, který odpovídá § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, když činí od všech čtyř společných hranic přinejmenším 2 metry. Rovněž již správní orgán I. stupně věcně správně vypořádal námitku žalobkyně týkající se tvrzeného nepřiměřeného zastínění jejího pozemku, umístění oken i zastavěnosti jejího pozemku. Na vypořádání těchto námitek správními orgány lze pro stručnost odkázat, neboť i soud se s příslušnými částmi odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů v této části ztotožňuje.
30. Nic na tomto závěru nemůže změnit ani oznámení žalobkyně ze dne 24. 4. 2019, v němž správnímu orgánu I. stupně sděluje, že na pozemku č. X v jejím vlastnictví bude stavět dům. Jedná se zcela nepodložené a zjevně nikoli vážně míněné podání (jeho účelem nebylo

zahájit správní řízení, ale toliko obstruovat průběh řízení o žádosti stavebníků, jak je patrné nejen z toho, že žalobkyně toto své podání nijak dále nedoplnila, ale i z toho, že o něm sama v žalobě hovoří pouze jako o výrazu snahy „*poukázat na situaci, jaké je vystavena*“. Správní orgány jsou při rozhodování povinny vycházet ze skutkového a právního stavu ke dni vydání svého rozhodnutí (k tomu srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2018, č. j. 1 As 165/2018-40), což učinily. Kromě toho i soud má, ve shodě se žalovaným, za to, že budoucí možné výstavbě na pozemku žalobkyně č. X stavební záměr nijak nebrání, a to ani z hlediska dodržení sedmimetrového odstupu mezi rodinnými domy.

31. Uvádí-li pak žalobkyně, že žalovaným nebyla řádně vypořádána faktická námitka k popisu stavby, přičemž i soudu předložila kopii „vzorového domu“, nelze než konstatovat, že soudu není zřejmé, kam konkrétně žalobkyně míří. Není povinností soudu, aby bez způsobilých tvrzení prováděl dokazování, aby zjistil „rozdílnost v předloženém a vzorovém projektu“, zejména proto, že není jasné, k čemu by takové zjištění mělo být dobré, což měla žalobkyně uvést; žalobkyně však sama nepopsala ani jedinou odlišnost; stejná situace přitom nastala i ve správním řízení. Proto soud tento důkaz neprováděl.
32. Žalobkyni nelze přisvědčit ani v tom, že by byla důvodná její námitka zastavením jediného možného přístupu k pozemku č. X, jehož sice žalobkyně není vlastníkem, ale správní orgány by měly přihlížet k veřejnému zájmu. Předně je třeba poukázat na to, že k zastavení tohoto přístupu dojde na základě souhlasu vlastníka uvedeného pozemku. Žalobkyně pak není oprávněna hájit domnělý veřejný zájem ani ve správním řízení, ani ve správním řízení soudním. Ostatně podle § 94n odst. 3 stavebního zákona může osoba, která je účastníkem společného řízení dle § 94k písm. c) až e) tohoto zákona, přičemž žalobkyně byla jeho účastnicí podle § 94k písm. e) stavebního zákona, uplatňovat proti stavebnímu záměru námitky, pokud jím může být dotčeno jeho vlastnické nebo jiné věcné právo k pozemku nebo stavbě. Žalobkyni však žádné takové právo k pozemku č. X nesvědčí. Proto ani tato její žalobní námitka nemůže být důvodná.
33. Namítá-li žalobkyně, že k jejímu poukazu na hlučnost tepelného čerpadla nebyly uvedeny parametry jeho hlučnosti, ani jeho umístění, konstatuje soud, že ke stavebnímu záměru vydala dne 12. 3. 2018 souhlasné závazné stanovisko č. j. KHSPL/05037/21/2018 Krajská hygienická stanice Plzeňského kraje. Z něho se podává, že vytápění bude zajištěno tepelným čerpadlem vzduch-voda, přičemž jeho venkovní jednotka bude umístěna u severní obvodové stěny domu. Hodnota akustického tlaku je udávána ve vzdálenosti 5 m 36-39 dB, ve vzdálenosti 10 m pak 30-33 dB. Uvedená námitka žalobkyně je tedy lichá, neboť jak umístění, tak hlučnost tepelného čerpadla byla stanovena. Krajská hygienická stanice se tedy hlučností tepelného čerpadla zabývala a dospěla k závěru o jeho nezávadnosti z hlediska ochrany veřejného zdraví. Jelikož se argumentace obsažená v žalobě vyčerpává tvrzenou absencí údaje o umístění a hlučnosti tepelného čerpadla, nepřináší nic, čím by bylo možné tyto závěry Krajské hygienické stanice Plzeňského kraje zpochybnit.

Závěr a náklady řízení

34. Shora uvedené lze shrnout tak, že ani druhá část žaloby nebyla shledána důvodnou. Proto soud žalobu jako celek výrokem I. podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
35. Výrok II. o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého by měl právo

na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Jelikož žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

36. Výrok III. o náhradě nákladů řízení osob zúčastněných na řízení se opírá o § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož mají tyto osoby právo jen na náhradu takových nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jim soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může soud na jejich návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Soud v dané věci žádné povinnosti osobám zúčastněných na řízení neukládal, a ani samy osoby zúčastněné na řízení žádné náklady nevyčísly. Proto soud rozhodl tak, že osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 18. listopadu 2020

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu